

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΟΤΗΣ- ΕΝΟΡΙΑ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ
ΝΟΡΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΠΡΟΑΣΤΕΙΩΝ

GREEK ORTHODOX COMMUNITY & PARISH OF PROPHET ELIAS
NORWOOD & EASTERN SUBURBS INC

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ

THE WORD OF GOD
WEEKLY MAGAZINE

DATE: -04-09-22 YEAR: 39 NUMBER: 1929

WEB PAGE: PROPHETELIAS.ORG.AU
FACEBOOK: FACEBOOK.COM/PROPHETELIASNORWOOD

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Κορ. 1. 15, 1-11) 4 Σεπτεμβρίου 2022

Στό «Πιστεύω», κάνουμε τήν ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας γιά τό ποιός εἶναι ὁ Πατέρας, ποιός εἶναι ὁ Υἱός καί ποιό εἶναι τό Ἅγιο Πνεῦμα. Μέσα σέ αὐτή τήν ὁμολογία πού κάνουμε καθημερινά, παραδεχόμεθα ἐπίσης ὅτι πιστεύουμε «εἰς μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν». Ἡ Ἐκκλησία θεμελιωμένη ἀπό τόν πρῶτο Ἀπόστολο, τόν Ἰησοῦ Χριστό καί μέ τήν πίστη καί τήν ζωή τῶν Ἀποστόλων εἶναι καί ἀποστολική. Κάθε Ἀπόστολος εἶναι ὁ παρατεινόμενος Χριστός, ἀφοῦ κάθε ἕνας ἦταν ἔνωμένος μέ Αὐτόν. Ἡ ἀποστολικότητα παρατείνεται καθολικῶς καί σέ ὅλους τούς διαδόχους τῶν Ἀποστόλων, ὅπως οἱ Ἐπίσκοποι. Ὅμως, ἡ ἀποστολική διαδοχή δέν εἶναι μόνο μία σειρά διαδοχῶν τῆς ἐπισκοπικῆς χειροτονίας, ἀλλά συνέχεια τῆς ἀποστολικῆς καί καθολικῆς πληρότητας πίστεως καί ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὡς θρόνων διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, εἶναι καί αὐτοί μάρτυρες καί ζωντανές εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου Του. Κατ'ἐπέκταση, ὁ κάθε βεβαπτισμένος Ὁρθόδοξος Χριστιανός, ὁ ὁποῖος συνειδητά συμμετέχει στήν μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, γίνεται κοινωνός αὐτῆς τῆς ἀποστολικότητας. Πράγματι, οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στίς ἐπιστολές του, ἀνέβηκαν γολγοθά, ἐφ'ὅσον κάθε βῆμα τους ἦταν κί'ἕνας ματωμένος σταυρός καί μιά φουρτουνιασμένη θάλασσα. Ἀλλά ἔπαιρναν θάρρος καί κουράγιο στήν σκέψη ὅτι θά πονοῦσαν καί θά ὑπέφεραν στήν γῆ, ἀλλά θά ἐδοξάζονταν στόν οὐρανό. Θά καταδικάζονταν σέ βασανιστήρια ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἀλλά θά ἐλάμβαναν τό βραβεῖο τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ πληρωμή τῶν ἀνθρώπων γι'αὐτούς, ἦταν διωγμός, κατατρεγμός, περιφρόνηση, ἀχαριστία, συκοφαντία, μαρτύριο καί θάνατος. Τί ἔλεγε ὁ Παῦλος; **«Θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ», «Ἡμεῖς μωροί διά Χριστόν»**. Οἱ Ἀπόστολοι, πρῶτοι στίς πνευματικές ἐπάλξεις, πρῶτοι στό κήρυγμα, πρῶτοι στήν θυσία, πρῶτοι στήν μάχη, στόν πόλεμο καί πρῶτοι στά πυρά τοῦ ἐχθροῦ. Naί, ἀδελφοί μου, ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἀποστολική διότι ὑπῆρξαν οἱ πρωτοπόροι καί οἱ πρωτομάρτυρες. Ὑπῆρξαν οἱ σημαιοφόροι καί οἱ πρίγκηπες τῆς Ἐκκλησίας, διαφορετικοί ἀπό τούς κοσμικούς ἄρχοντες. Ἄραγε ἐμεῖς, μέ ποιούς μοιάζουμε περισσότερο; Μοιάζουμε καί προσπαθοῦμε νά μοιάσωμε μέ τούς πρίγκηπες καί ἄρχοντες τῆς Ἐκκλησίας ἢ τούς πρίγκηπες τοῦ κόσμου τούτου; Ἀναφέραμε ὅτι ἡ ἀποστολικότητα παρατείνεται στούς αἰῶνες καί μέχρι σήμερα, διά τῶν βεβαπτισμένων Χριστιανῶν καί διερωτόμεθα: **«Στήν δική μας ζωή, ὑπάρχει τό πνεῦμα τῆς ἀποστολικῆς θυσίας;»**. Παρά ταῦτα καί παρ'ὄλη τήν πνευματική ραθυμία μας, συνεχίζεται ἡ ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τίς μέρες μας. Ἐχοντας αὐτά ὑπ'ὄψιν, καταλαβαίνουμε ὅτι τό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, δέν μᾶς τό

προσφέρει ή Έκκλησία σάν ένα ιστορικό γεγονός. Για νά μάς υπενθυμίσει δηλαδή για τό τί έγινε στά χρόνια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Δέν μάς παρουσιάζει μιά εικόνα τοῦ παρελθόντος, ἀλλά τό συνεχές παρόν τοῦ Χριστοῦ στήν ζωή τῆς Έκκλησίας μας. Ἡ παράδοση τῆς Έκκλησίας εἶναι πρωτίστως ὁ ἀεὶ ζῶν Χριστός, ὁ πάντοτε παρών στήν Έκκλησία, ὡς κεφαλή της, καί ἀκολουθοῦν τό Εὐαγγέλιο τῶν Ἀποστόλων καί ή ζωή τῆς Έκκλησίας ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερα, ὅπως μαρτυρεῖται στήν κοινή πίστη καί ἐμπειρία πάντων τῶν ἀγίων της. Τῶν μαρτύρων καί ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς πίστεως. Τῶν ἀνθρώπων πού δέν τόλμησαν κᾶν νά σκεφθοῦν διαφορετικά ἀπό τούς πρωτομάρτυρες καί πρωτοπόρους Ἀποστόλους καί Πατέρες τῆς ἀρχαίας Χριστιανικῆς Έκκλησίας, ἐπειδή –για παράδειγμα- δέν τούς βόλευε. Οἱ πόλεμοι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν πιστῶν Χριστιανῶν καί τῆς Έκκλησίας γενικά, δέν ἔχουν σταματήσει. Μπορεῖ ν' ἀλλάζουν τρόπο τακτικῆς, ὁ ὁποῖος περιορίζεται σέ χλευασμούς καί εἰρωνίες καί ἐξευτελισμούς, δέν παύουν ὅμως νά πληγώνουν καί νά δηλητηριάζουν τό σῶμα τῆς Έκκλησίας. Δέν γνωρίζουν οἱ σημερινοὶ αὐτοὶ ἄμοιροι πολέμοι τῆς Έκκλησίας, ὅτι ὅταν χλευάζουν καί εἰρωνεύονται τόν πιστόν ἐργάτη τοῦ Θεοῦ, προσβάλλουν τόν ἴδιο τόν Χριστό. Δέν γνωρίζουν ὅτι κάθε χλευασμός καί εἰρωνία καί σαρκασμός πρὸς τόν ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου, γίνεται στεφάνι δόξας καί τιμῆς πρὸς τόν χλευαζόμενο. Τό νά χλευάζει ἕνας ἀλόθρησκος καί ἀμύητος τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἴσως θά μπορούσαμε νά τόν δικαιολογήσωμε ὡς ἄσχετο, ἀνίδεο καί ἀπληροφόρητο. Τό νά χλευάζει ὅμως ἕνας βεβαπτισμένος Ὁρθόδοξος Χριστιανός -κατ' ὄνομα-, ἐκεῖνον πού ζεῖ καί ἐργάζεται καί ἀγωνίζεται για τήν διατήρηση τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς στήν πράξη, γίνεται τόσο γελοῖος, πού θά ἔπρεπε νά ἐντρέπεται, διότι ἐν γνώση του βρίζει τόν ἴδιο τόν Θεό πού τόν ἔπλασε. Λέγοντας παράδοση ἐννοοῦμε ὅ,τι παραλαμβάνεται ἀπό τόν Χριστό καί διά μέσου τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων παραδίδεται ὡς ζωντανή ἐμπειρία ἀπό γενεά σέ γενεά ἀγράφως, πλὴν ὅμως ἀναγνωρίζεται καί αὐτό ἐξίσου ὡς ἀξιόπιστο καί ἔγκυρο πρὸς τόν ἔγγραφο λόγο. Για παράδειγμα, τό 173 π.Χ. ἐπὶ βασιλείας Ἀντίοχου, ὁ γέροντας Ἐλεάζαρ, ή Σολομονή καί τά ἑπτὰ παιδιά της, ἐξευτέλησαν τόν Ἀντίοχο, διότι ἐπροτίμησαν τόν φρικτό θάνατο, παρά νά φάγουν ἀπό τίς ἀπηγορευμένες τροφές. Αὐτή ή ἐνθεη στάση τους, παραδόθηκε στίς ἐπερχόμενες γενεές καί ἔγινε μάθημα για πολλοὺς μάρτυρες ὄλων τῶν ἐποχῶν. Ἡ παράδοση εἶναι καί ἐνδειξη ὑγείας καί αὐξήσεως τοῦ ζῶντος ὀργανισμοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Βιώνεται σέ κάθε ἐποχή καί, χωρίς νά ἀλλάζει στήν οὐσία της, ἀνανεώνεται καί ἐμπλουτίζεται ἀναζητώντας καί προσλαμβάνοντας μέ γόνιμο καί δημιουργικό τρόπο ὅ,τι καλό δημιουργεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐν παντί τόπῳ καί χρόνῳ. Ἡ παράδοση εἶναι μία ὀλοζώντανη

καί ἀείποτε σύγχρονη πραγματικότητα, γιατί παραδόθηκε καί παραδίδεται ἀκαταπαύστως σ' αὐτήν ἀπό τό ζωαρχικό καί καινοποιό Ἅγιο Πνεῦμα. Γι' αὐτό ἡ παράδοση «*μένουσα ἐν ἑαυτῇ τά πάντα καινίζει καί ἀνακαινίζει*». Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά μία στατική, ἀπολιθωμένη θεώρηση τῆς παραδόσεως δέν μπορεῖ νά ἔχει σχέση μέ τή ζωή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, μ' ἓνα ζωντανό Σῶμα τό ὁποῖο κοινωνεῖ τήν Ζωή καί αὐτή εἶναι ὁ «*Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας*».

TWELFTH SUNDAY OF MATTHEW (1 Cor. 15:1-11) 4 September 2022

When we say the "Creed", we are making a confession of our Orthodox faith as to who is the Father, who is the Son, and who is the Holy Spirit. In this daily confession, we also declare that we believe in "**one Holy Catholic and Apostolic Church**". The Church, founded by the first Apostle Jesus Christ, and by the faith and life of the Apostles, is called apostolic. Each Apostle is the continuation of Christ, since each one was united with Him. The apostolicity is extended universally to all the successors of the Apostles, such as the Bishops. However, apostolic succession is not only a series of successors to episcopal ordination only, but also a continuation of the apostolic and universal fullness of faith and experience of the Church. The holy Fathers, as successors to the Apostles' thrones, are also witnesses and living images of Christ and His Gospel. By extension, every baptized Orthodox Christian who consciously participates in the sacramental life of the Church partakes of this apostolicity. Indeed, as the Apostle Paul says in his letters, the Apostles of the Lord climbed a calvary, since every step they took was a bloody cross and a stormy sea. But they took strength and courage in the thought that although they suffered hurt on earth, they would be glorified in Heaven. Condemned to torment by men, they would receive the prize of Heaven. The payment to these men on earth was rejection, persecution, contempt, ingratitude, slander, martyrdom and death. What did Paul say? "**For we have been made a spectacle to the world**" and "**We are fools for Christ's sake**" (1 Cor. 4:9-10). The Apostles were first in the spiritual ramparts, first in preaching, first in sacrifice, first in battle, first in war and first in the line of fire from the enemy. Yes, my brethren, our Church is apostolic because of the pioneers and martyrs. The standard-bearers and princes of the Church were different from the worldly rulers. I wonder, whom are we most like? Do we resemble, do we try to resemble, the princes of the Church or the princes of this world? We mentioned that apostolicity has continued through the ages to this day, through baptized Christians; we wonder: "*Is the spirit of apostolic sacrifice present in our own lives?*" Despite all our spiritual weariness, the apostolicity of our Church does

indeed continue to this day. With this in mind, we understand that today's apostolic reading offered by the Church to us does not simply describe an historical event in the time of the Apostle Paul; that is, it does not simply present us with a picture of the past, but with the continuous presence of Christ in the life of the Church. The tradition of the Church is first and foremost the ever-living Christ, ever-present in the Church as its head, followed by the Gospel of the Apostles and the life of the Church from the beginning until today, as witnessed by the common faith and experience of all of its saints - the martyrs and confessors of the Orthodox Christian faith, and men and women who did not even dare to think differently from the first martyrs and pioneer Apostles and Fathers of the ancient Christian Church, even though, for instance, it might not suit them. Dear brethren, the war against Christian believers and the Church in general has not ceased. Tactics may change, but even limited to mockery, irony and humiliation, they do not cease to wound and poison the body of the Church. Do not these poor opponents of the Church today know that when they mock the faithful worker of God, they insult Christ Himself? Do they not know that every bit of mockery, irony and sarcasm towards the worker of the Gospel becomes a crown of glory and honour to the one being mocked? Perhaps we could excuse the irreligious and ignorant as uneducated and uninformed. But when someone who calls himself a baptized Orthodox Christian mocks another who lives and works and struggles to maintain in practice the apostolic succession, it is so ridiculous, because he is knowingly blaspheming the very God who has called him, and he should be punished. That which is received from Christ through the Apostles and Fathers and handed down unwritten from generation to generation as living experience is called tradition, recognized as equally reliable and valid as the written word. For example, in 173 B.C. during the reign of Antiochus, the elder Eleazar, Solomoni and her seven children humiliated Antiochus because they preferred a horrible death to eating forbidden food. Their righteous attitude was handed down to future generations, becoming a lesson for many martyrs of all ages. Tradition is also an indication of the health and growth of the living organism of the church body. Lived in every age, it is renewed and enriched, without changing its essence, by seeking and taking in a fruitful and creative way whatever good man creates in every place and time. Thus, tradition is an ever-living and eternally-modern reality, because it is delivered unceasingly by the life-giving and innovative Holy Spirit. That is why tradition *"abides in itself, renewing and renewing everything"*. On the other hand, a static, petrified view of tradition has nothing to do with the life of the ecclesiastical body, which is a living Body

communicating Life: "**Jesus Christ yesterday and today, the same forever**" (Hebrews 13:8).

Βάπτιση

Τό Σάββατο 20 Αύγουστου, ὁ κ. Ἡλίας καί ἡ κ. Σιμέλα Κούκου, ἐβάπτισαν εἰς τόν Ἱερό Ναό μας τό χαριτωμένο ἀγοράκι τους. Ὁ ἀνάδοχος, Παντελεήμων Κοῦκος τοῦ χάρισε τό ὄνομα Δημήτριος. Εὐχόμεθα σέ γονεῖς καί ἀναδόχους νά εἶναι καλά καί νά χαίρωνται τόν νεοφώτιστο πάντα καλά καί χαρούμενο. Παράλληλα εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος τούς φωτίζει γιά νά μεγαλώνουν τόν νεοφώτιστο σύμφωνα μέ τίς θεῖες ἐντολές τοῦ οὐρανοῦ Πατρός μας.

Baptism

On Saturday 20 August, the adorable little son of Mr. Elias and Mrs. Simela Koukos was baptized in our Holy Church. The godfather Peter Koukos gave him the name Dimitrios. We pray that the parents and godparents may be well and rejoice in the newly-illuminated always healthy and happy and also that the Lord may enlighten them to raise him according to our heavenly Father's divine commandments.

Ἱερές ἀκολουθίες

Αὔριο Δευτέρα 5 Σεπτεμβρίου, Ζαχαρία καί Ἐλισάβετ, γονέων τοῦ Πρ. Προδρόμου, θά τελέσωμε στόν Ἱερό Ναό μας, Ὅρθρο καί Θεία Λειτουργία 8.00-9.45 τό πρωῒ.

Τήν Πέμπτη 8 Σεπτεμβρίου, τό Γενέσιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, θά τελέσωμε στόν Ἱερό Ναό μας, Ὅρθρο καί Θεία Λειτουργία 8.00-9.45 τό πρωῒ.

Τήν Παρασκευή 9 Σεπτεμβρίου, τῶν Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης, θά τελέσωμε στόν Ἱερό Ναό μας Ὅρθρο καί Θεία Λειτουργία, 8.00-9.45 τό πρωῒ.

Ἡ Θεία Λειτουργία στήν Ἀγγλική γλῶσσα

Τό Σάββατο 10 Σεπτεμβρίου, Μηνοδώρας καί Νυμφοδώρας τῶν μαρτύρων, θά τελέσωμε στόν Ἱερό Ναό μας τήν Θεία Λειτουργία, στήν ἀγγλική γλῶσσα, 6.00μμ.-7.00μμ. τό βράδυ.

Church services

Tomorrow, Monday 5 September, Zacharias and Elizabeth, parents of Prophet John the Baptist, **Thursday 8 September**, Nativity of the Most Holy Virgin, and **Friday 9 September**, Joachim and Anna (Ancestors of God), Matins and Divine Liturgy, 8am - 9.45am.

Divine Liturgy in English

On Saturday 10 September, Feast of the Martyrs Menodora, Metrodora and Nymphodora, Divine Liturgy in English, 6pm - 7pm.

Ἀφιέρωμα στήν γιορτή τοῦ πατέρα

Γιὰ τὴν λέξη μητέρα ἔχουν γραφεῖ ἀναρίθμητα βιβλία καὶ ἔχει δοθεῖ μεγάλη ἔμφαση καὶ ἔχει τιμηθεῖ ἡ μητέρα ὅσο κανένα ἄλλο πρόσωπο, εἰδικά ὅταν γίνεται ἀναφορὰ στοῦ πρόσωπο τῆς Ὑεραγίας Θεοτόκου. Σήμερα ὅμως πού ἐδῶ στήν Αὐστραλία γιορτάζουμε καὶ τιμοῦμε τὸν πατέρα μέ τό μικρό π., μάς δίδεται ἡ εὐκαιρία νά κάνουμε μιά μικρή ἀναφορὰ καὶ στόν Πατέρα μέ κεφαλαῖο Π. Ὁ Δημιουργός τοῦ παντός, εἶναι ὁ Πατέρας τῶν πάντων. Κατ' εἰκόνα τοῦ οὐρανίου Πατρὸς μποροῦμε καὶ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι νά γινώμεθα ἀληθινοὶ πατέρες, πνευματικοὶ ἢ σαρκικοί. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς διδάσκει ὅτι δὲν ὀνομάζουμε τὸν Θεὸν Πατέρα κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀνθρώπων πατέρων, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους πατέρας κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, **«ἐξ οὗ, κατὰ τὸν μέγαν Παῦλον, πάσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται»** Ἡ Κυριακὴ προσευχὴ ἀρχίζει μέ αὐτὴ τὴν ἐπίκλησι. Μᾶς διδάσκει ὁ Κύριος νά ὀνομάζουμε τὸν Θεὸ Πατέρα. Πατέρα, γιατί εἶναι ὁ δημιουργὸς καὶ πλάστης μας. Ὁ χορηγὸς τοῦ εἶναι, τῆς ζωῆς. Ἄν οἱ ἐπίγειοι πατέρες ἀντανακλοῦν τὴν χάρι καὶ τὴν εὐλογία τοῦ οὐρανίου Πατρὸς, τότε εἶναι καὶ ἀληθινοὶ πατέρες. Χωρὶς αὐτὴ τὴν χάρι δὲν εἶναι ἀληθινοὶ καὶ γνήσιοι πατέρες καὶ δὲν μποροῦν νά προσφέρουν κάτι οὐσιαστικὸ στὰ παιδιὰ τους. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸν οὐράνιο Πατέρα, δὲν μποροῦν νά γίνουν γνήσιοι καὶ σωστοὶ πατέρες. Πρὸς τοῦτο ἐπιβάλλεται στόν κάθε πατέρα, νά στρέψει τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν του πρὸς τὸν Οὐράνιο Πατέρα, ὥστε σήμερα νά τιμᾶται ὄχι μόνο ἀπὸ τὰ παιδιὰ του ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα ὅλων μας.

Father's Day

There are innumerable writings giving honour to the mother, especially the All-Holy Theotokos, more than any other person. Today, however, when we are celebrating and honouring here in Australia the father with a small f, we have opportunity to make a small mention of the Father with a capital F. The Creator of all is the Father of all. As an image of the heavenly Father, we too can become true fathers, spiritually and bodily. St. Gregory Palamas taught that we do not call God Father like human fathers, but we call people father as an icon of God the Father **“of whom the whole family in heaven and earth is named”** (Ephesians 3:15). In beginning the Lord's Prayer with this address, the Lord teaches us to call God “Father”. Father, because He is our creator and maker, the Author of Life. If earthly fathers reflect the grace and blessing of the heavenly Father, then they are fathers indeed. Without this grace, they are not true and genuine fathers and they cannot offer something substantial to their children. When people distance themselves from the heavenly Father, they cannot become true and wise fathers. Therefore, it is essential for every father to turn his heart and

mind towards the Heavenly Father so that he is honoured today not only by his children, but also by God, the Father of us all.

Δωρεές - Donations

Άνώνυμος	ὕπέρ τῆς Ἐκκλησίας	\$2000
Άνώνυμος	ὕπέρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντανάσσης	\$2000
Άνώνυμος	ὕπέρ τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Κόσμου	\$2000
Άνώνυμος	ὕπέρ συσσιτίων Μητροπόλεως Πειραιῶς	\$2000
Άνώνυμος	ὕπέρ Ἱεραποστολῆς τοῦ Fiji	\$2000
Άνώνυμος	ὕπέρ Ἱεραποστολῆς τοῦ Fiji	\$1000
Άνώνυμος	ὕπέρ τῆς Φιλοπτώχου	\$1000
Οἶκ. Δημητρίου Κοσμά	ὕπέρ Ἐκκλησίας καί Φιλοπτώχου	\$ 200
George & Ilse Xigius	εἰς μνήμην Δημητρίου Λαγκάνη	\$ 100
Νίκη Μπιμπῆ	ὕπέρ τῆς Φιλοπτώχου	\$ 100
Nancy Richard	εἰς μνήμην Δημητρίου Λαγκάνη	\$ 50

Δέν βρίσκουμε λόγια νά εὐχαριστήσουμε τούς εὐλαβεῖς ἀνωνύμους καί ἐπωνύμους δωρητές, πού προσφέρουν μέ τήν καρδιά τους γιά τήν ἀνακούφιση ἀδελφῶν μας, ὅπου κι' ἄν βρίσκονται. Εὐχαριστήριες ἐπιστολές λαμβάνουμε συχνά ἀπ' ὅλα τά ἱδρύματα καί τούς υπεύθυνους παραληπτές τῶν δωρεῶν σας.

We cannot find words sufficient to thank the grateful anonymous and named donors, who offer wholeheartedly for the relief of our brothers and sisters wherever they are. We often receive letters of thanks from all the foundations and responsible recipients of your donations.

